

Dionizy Kosiński

Rochy, gm. Zduny, woj. kaliskie.
Stanowisko 1a

Informator Archeologiczny : badania 20, 158-159

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wśród innych obiektów jeden wydaje się być współczesny cmentarzysku, pozostałe wydają się pochodzić z czasów nowożytnych.

PUCK
woj. gdańskie
Stanowisko 13

Muzeum Ziemi Puckiej
w Pucku

Badania prowadziła mgr Janina Kurowska. Finansował WKZ¹ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Osada wczesnośrednio-wieczna.

Stanowisko zostało zlokalizowane w trakcie badań powierzchniowych, prowadzonych w ramach ASP w 1982 r. Położone jest na północnym stoku Kępy Puckiej, około 1200 m od Łatoki Puckiej, przy drodze Reda-Heł.

Przebadano obszar 100 m². Zarejestrowano 5 obiektów nieruchomości, w tym: jamy gospodarcze, paleniska, nie licząc śladów posłupowych. Na szczególną uwagę zasługuje obiekt 4, palenisko o konstrukcji kamiennej, pokryte wyraźnie odcinającą się od podłoża warstwą spalenizny. Wypełnisko obiektu zawierało 163 fragmenty naczyń glinianych, w tym: 29 wylewów, 69 brzuśców, 12 den, 57 części nieokreślonych. Wylewy i część brzuśców zdobione są ornamentem w postaci słobków dookołnych, wielokrotnych linii falistych.

W obrębie stanowiska odkryto fragmenty ceramiki, surowiec bursztynowy, krzemienie /łuszczeń i półsurowiec/, nieliczne kości. Dotychczasowy stan badań pozwala ustalić wstępną chronologię na XII-XIII wiek.

Materiały są przechowywane w Muzeum Ziemi Puckiej w Pucku.

Badania będą kontynuowane.

PUDZÓWEK
woj. aiaradzkie
Stanowisko 8

patrz
okres wpływów rzymskich

RACOT, gm. Kościan
woj. leszczyńskie
Stanowisko 25

patrz
neolit

RADŁOWICE, gm. Domaniów
woj. wrocławskie
Stanowisko 22

patrz
epoka brązu

ROCHY, gm. Zduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1a

Koło Archeologiczne
Liceum Ogólnokształcącego
im. Bugona Kołłataja
w Krotoszynie

Badaniami kierował mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKZ w Kaliszu. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko wczesno-średniowieczne - faza D, druga połowa.

Stanowisko 1a jest częścią cmentarzyska /1a i 1b/ wchodzącego w skład badanego zespołu osadniczego, obejmującego gród /Piaski st.1/ i osadę /Piaski stanowiska 1-5/. Badania wykopaliskowe prowadzono na powierzchni 28 m² podzielonej na wykopy oznaczone od 1986-I do 1986-VI. Poszerzały one obszar zbadany w poprzednich sezonach. Wykopy były różnej powierzchni ze względu na konieczność cięć dla uzyskania odpowiednich profili. Warunki terenowe /wydnie po odlesieniu/ powodowały, że wydzielenie warstw naturalnych w trakcie eksploracji było praktycznie nie-

możliwe, zmiany zabarwienia, zarysy jam czy wkopów dawało się uchwycić sporadycznie.

W wykopie 1986-I na głębokości od 40 do 46 cm odkryto skupisko skorup o średnicy około 1 m, które wraz z przepalonymi kośćmi tworzyły płaszczyznę owalną, centkowaną białą i szarą o wymiarach 2 x 1 m na tle żółtego piasku. Na poziomie skorup wystąpiły kilkucentymetrowe węgły drzewne. Płaszczyznę tę interpretuje się jako ślad po ognisku palonym na miejscu sypania kurhanu. Wskazują na to profile, na których widoczne są stoki kurhanów w postaci cienkich, ale bardzo wyraźnych warstewek zbutwiałej ściółki, warstewki osypiskowe oraz wypełnisko przestrzeni międzykurhanowej ciemnożółtego, brudnego piasku przemieszanego warstewkami o zabarwieniu szaropopielatym. Występowanie skorup i kości na głębokości 80 cm tłumaczy się jako efekt przemieszczania się w jamach po zbutwiałych korzeniach.

Cmentarzysko w tej części uznawano jako ciałopalno-jamowe. Odkrycie niewątpliwych śladów kurhanów powoduje tu zasadniczą zmianę. Ślad jest wynikiem przede wszystkim trudności w dostrzeganiu warstw. Na powierzchni jest bowiem zupełnie niewidoczne. Określenie ilości kurhanów, jak i elementów w obrządku pogrzebowym wymaga dalszych badań. Ustalono, że średnica kurhanu mogła osiągać około 3 m, a wysokość 1 m.

W jednym z wykopów odkryto na przestrzeni 0,7 m okucia żelazne wraz z kabiakiem drewnianego wiadra, nóż żelazny i paciorek z niebieskiego szkła. Znajdowały się one w miejscu interpretowanym jako wkop, którego zarys uchwyciono dopiero w poziomie zabytków.

Skorupy oraz przepalone kości występowały również między kurhanami. Szczególnie skupiały się w warstwie uznanej za pierwotny humus na kurhanie oraz w warstwie denudacyjnej złożonej z cienkich warstewek piaszczystych i popielatego humusu.

Materiały ceramiczne pochodzą z dwóch epok. W różnych miejscach i poziomach kurhanów znajdują się drobne skorupy naczyń glinianych, pochodzące najprawdopodobniej z II okresu epoki brązu. Materiał wczesnośredniowieczny jest jednolity i pochodzi z drugiej połowy fazy D. Irakonstruowane formy naczyń z dość częstym ornamentem wykazują analogie do ceramiki pomorskiej.

Badania będą kontynuowane.

ROCHY, gm. Łduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1b

Koło Archeologiczne
Liceum Ogólnokształcącego
im. Hugona Kołłątaja
w Krotoszynie

Badaniami kierował mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKZ w Kaliszu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko wczesnośredniowieczne - faza D, druga połowa.

Stanowisko jest częścią cmentarzyska i przylega do stanowiska 1a, co znalazło wyraz w sposobie numeracji. Z planu warstwicowego cmentarzyska - uwzględniając fakt niwelacji kurhanów z pochówkami ciałopalnymi na stanowisku 1a - można sądzić, że w granicach tej części cmentarzyska znajduje się 19 kurhanów.

Badania wykopaliskowe prowadzone były na kurhanie 1 i były kontynuacją badań sondażowych z ubiegłego sezonu. Eksploracją objęto ćwiartkę A, wytyczając wykop o rozmiarach 8 x 8 m. W jego ramach stwierdzono ślady wykrotu wypełnionego ciemnoszarą próchnicą. Według aktualnego stanu badań wynika, że kurhan usypano na konstrukcji piramidального kształtu. Zbudowana ona była z pięciu poziomów platform, z dwóch warstw belek ułożonych prostopadle oddzielonych warstwami przepalonego piasku o miąższości kilku centymetrów /do 10/. Ślady po konstrukcjach zachowały się w postaci popielatorozawych warstewek, bardzo litych, o miąższości do 1 cm. Warstwy wskazywały na krzyżowy układ belek. Na szczycie owej konstrukcji przykrytej kolejną warstwą piasku ułożono szkielec. Na tym poziomie w pobliżu lewej stopy odkryto skupisko skorup z naczyń obtaczanych całkowicie, odpowiadających chronologii zespołu o pomorskich analogiach. Nieliczne pojedyncze skorupy z tego okresu odkryto tylko w pobliżu szkielecetu, również na wyższym poziomie o około 30 cm oraz w poziomie szkielecetu z jego prawej strony w odległości około